

§ Modfætning hertil var det i Kommissionsforslaget bestemt et fast Tilskud for hvert Sygekassemedlem (6 Kr. for gift og 3 Kr. for ugift Medlem). At denne Beregningsmaade vilde være til Gunst for Landhygekasserne, hvis gennemsnitlige Udgift for hvert Medlem er ringere, og hvor følgende ogsaa Bidraget, som maa opkræves fra Medlemmerne, er lavere, erkjendes. Men dels hævdes det, at Landkasserne for at kunne udville sig fuldt, trænge til større Hjælp, dels formenes det ikke at kunne betegnes som uretfærdigt eller i Strid med Principet om Hjælp til Selvhjælp, at den offentlige Hjælp sættes i Forhold til Selvhjælpens relative Størrelse — ikke til dens absolute. Men som de virkelige Livsforhold stille sig, vil paa Landet et absolut taget ringere Offer, i Forhold til Medlemmets gennemsnitlige Årsindtægt, regelmæssigt have ligesaa stor Betydning som det større Bidrag i Byen, saa at den for Landkasserne gunstige Beregning med Hensyn hertil vil kunne forsvares som retfærdig.

§ Udvalget har Stemningen været delt med Hensyn til dette Spørgsmaal. Men idet man har erkjendt, at Betragtningerne paa begge Sider havde Vægt, har man forenet sig om at foreslaa en Beregningsmaade, der deler ligelig imellem de modstaaende Hensyn, saaledes at der dels i Overensstemmelse med Regjeringsforslagets Princip tilskydes et Beløb, som svarer til Tjeredebelen af det samlede Medlemsbidrag, dels i Tilslutning til Kommissionsforslagets Princip et Beløb af $1\frac{1}{2}$ Kr. pr. Medlem, hvorved det bemærkes, at det følger af den Forandring, der er gjort i Lovforslaget, hvorefter Hustruene komme i Betragtning som selvstændige Medlemmer, jfr. ovenfor ved § 3, at der her kun er taget Hensyn til det Tilskud, som Kommissionsforslaget fastsatte for ugifte Medlemmer ($\frac{3 \text{ Kr.}}{2}$).

Hvad dernæst angaar det Spørgsmaal, hvilken Klasse der skal udrede det omhandlede offentlige Tilskud, havde Kommissionen foreslaaet, at det skulde paahvile Statskassen. Regjeringsforslaget bestemmer derimod, at Tilskudet vel for de første to Åar efter Lo-

vens Træden i Kraft skal fuldt udredes af Statskassen, men derefter skal Tilskudets Udredelse efterhaanden med steds stigende Beløb gaa over paa de kommunale Kasser. Statskassens Overtagelse af Byrden er herefter kun midlertidig og beregnet paa at lette Kommunerne Overtagelsen af en Byrde, der principielt maa paahvile dem.

Med Hensyn til dette Punkt har Udvalget ikke kunnet forene sig om en fælles Indstilling. Kun et Flertal (Dannestjold-Samsøe, Goss, Røyer, Reedtz-Thott, Tugen) har sluttet sig til Regjeringsforslagets Bestemmelse.

Flertallet har herved navnlig for Die den nære Forbindelse mellem Sygdomsforsikringen og Fattigforsørgelsesbyrden, som er kommunal. Ved den første Udvikling vinder Kommunen en Besparelse i Fattigbyrden. Det er derfor ogsaa Kommunen, der fornemmelig maa være kaldet til at støtte Sygekasserne. Medens Flertallet vel kan gaa ind paa med Forslaget at lade Statskassen midlertidig bære Byrden, naar denne efterhaanden og paa forud bestemt Maade afvikles, vilde det derimod, saasnart Talen var om en blivende Byrde for Statskassen, efter Flertallets Mening ikke gaa an at løse Spørgsmaalet isoleret for en enkelt Art af Ubemidlede Forsikring; men det vilde være nødvendigt, at denne Forsikring i alle sine Forgreninger toges op til samlet Behandling, for at der kunde vindes en Overfugt over, hvor stor Byrden i det Hele vilde blive for Statskassen, til hvilken det ikke er ufandshynligt, at man f. Ex. ved Alderdomsforsikringen vilde tage sin Tilflugt. For Flertallet stiller det sig derfor saaledes, at det foreliggende Forslags isolerede Fremme betinges af, at man ved § 9 ikke paahyrder Statskassen andre eller videre rættende Forpligtelser, end Forslaget gaar ud paa. Dette midlertidige Tilskud af Statskassen beholder paa den anden Side Sygekasse ubeskaaret, idet den Fradragsret fra Hospitalshjælp eller Frikjørsel, som Flertallet foreslaar, ikke finder Anvendelse, saalænge og saavidt som Tilskudet ydes af Statskassen.

Idet Flertallet saaledes i det Hele